

Cavalier king charles spaniel

Domarkonferens 2017

Detta kompendium är framtaget för att användas vid domarkonferensen i oktober 2017. Det vänder sig i övrigt till blivande domare och till speciellt intresserade såsom uppfödare. Därför finns ingen förklaring av inom den kynologiska världen vedertagen terminologi. Bilderna är utvalda för att illustrera sådant som rasklubben vill fästa domarkårens uppmärksamhet vid och för att i förekommande fall tjäna som goda exempel.

Originalbilden till de datormanipulationer som finns på sidan 11-12 är tagen av T. Morgan, manipuleringen av bilderna gjordes ursprungligen för det norska raskompendiet av Christian Geelmuyden. Stort tack till honom och till alla andra som bidragit med bilder till detta kompendium!

Häftet bygger på SKKs standard för cavalier king charles spaniel, antagen av FCI 2008-11-04 och av SKKs Standardkommitté 2009-02-18. Sara Nordin, Anna Ackenäs och Kari Sundqvist har på uppdrag av SCKCS formulerat den kommenterande texten samt historieskrivningen. SCKCS har sedan fastställt denna text vid styrelsemöte.

Sir Edwin Henry Landseer, *The Cavalier's Pets*, 1845

Omslagsbilden: oljemålning av Anders Zorn, 1901. Ägs av Zorn-muséet i Mora. Används här med deras tillåtelse.

1889 när Anders Zorn vistades i Paris fick han en beställning av den franske bankiren Martin Rikhoff att måla ett porträtt av hans hustru Clara Rikhoff. Bankiren blev nöjd med målningen, och året därpå målade Zorn även maken och 1901 Charley (Rikhoffs hund).

Makarnas porträtt fanns sedan tidigare i Zornmuseets samlingar. 2014 dök målningen av Charley upp på en konsthandel i Stockholm, och den var till försäljning.

Zornmuseet lade ett bud på målningen, men det var för lågt. Tack vare en frikostig donation från ett amerikanskt par kunde museet höja budet och köpa målningen. Nu hänger Charleys porträtt på Zornmuseet i Mora, tillsammans med porträtten av husse och matte Rikhoff.

Zorn gjorde några hundporträtt separat och hundar som detaljer i större målningar, men målningen av Charley är det enda porträttet i olja.

Innehållsförteckning

- 1 Omslag
- 2 Information om omslagets bild, bakgrund till kompendiet med mera
- 3 Innehållsförteckning
- 4 Historik
- 6 Ursprungsland, användningsområde, bakgrund
- 7 Helhetsintryck
- 8 Uppförande/karaktär
- 9 Huvud, skalle
- 10 Stop, ansikte, nostryffel, nosparti
- 11 Läppar, käkar/tänder
- 12 Ögon
- 13 Öron
- 14 Olika huvuden, små skillnader (manipulerade bilder)
- 16 Hals, kropp, rygg, ländpart, bröstorg, svans
- 17 Extremiteter, framställ, bakställ, tassar
- 18 Rörelser
- 19 Päls, pälsstruktur, färg
- 21 Storlek/vikt, fel, diskvalificerande fel, Nota Bene, testiklar
- 22 SRD
- 23 Bildsidor

Historik

Cavalieren har en intressant, månghundraårig historia. Vår tids cavalier king charles spaniel är en direkt avkomling till den lilla dvärgspaniel, som man kan se på så många tavlor från 15-, 16-, och 1700-talen.

I England var dvärgspaniels ganska vanliga som sällskapshundar åt hovdamerna under drottning Elisabeth I:s tid (mitten och slutet av 1500-talet). Enligt legenden hittade man efter avrättningen av Maria Stuart en liten nerblodad svart och vit dvärgspaniel i hennes klänning.

Men dvärgspanieln var inte bara damernas följeslagare. Både Charles I och Charles II hade dvärgspaniels och det var den senare av dem som blev så förknippad med rasen att den fick hans namn - King Charles spaniel. Under hans regeringstid utverkades särskilda privilegier för hundarna. En king charles spaniel hade tillträde till i princip alla platser i kungadömet, inklusive kyrkor, pubar och sjukhus!

Anthony van Dyck, cirka 1635: Charles I:s äldsta barn. Längst till vänster den blivande Charles II

Tiden gick och modet ändrades. Vid slutet av 1600-talet började intresset för allt orientaliskt att slå igenom och vid hoven ersattes gängna tiders dvärgspaniels av orientaliska småhundar. Under den här tiden syns det inte mycket av dvärgspaniels, vare sig i konsten eller litteraturen. Vi vet dock att den röd/vita varianten levde kvar hos familjen Churchill vid Blenheim Castle. Med tiden fick slottet ge sitt namn till färgen, än idag kallar vi den blenheim. Dessa hundar användes både till jakt (sporting spaniels), som sällskapshundar och sängvärmare.

Under drottning Victorias tid (1837 - 1901) uppkom intresset för hundutställningar i England, och intresset för husdjursavel tilltog. De dvärgspaniels av den gamla King Charles-typen som fanns kvar, ändrades genom systematisk avel i enlighet med tidens mode. Resultatet blev den helt plattnosade typ med välvd skalle, kraftig underkäke och mycket långa, lågt ansatta öron som är våra dagars king charles spaniel. Olika uppgifter finns om hur denna förvandling gick till. Vissa hävdar att man enbart renodlade de redan existerande dragen hos de mer extrema typerna av dvärgspaniel (även på mycket gamla målningar kan man hitta hundar med kortare nos och mer välvd skalle), medan andra säger att man korsade in såväl orientaliska dvärghundar som dvärgbulldogar.

Klart är i alla fall att typen förändrades, och något decennium in på 1900-talet fanns knappt några king charles spaniels av den gamla typen kvar. 1926 kom räddningen, i form av Mr Eldridge, en amerikansk älskare av dvärgspaniels, som kom över till England och till sin sorg upptäckte att det inte längre fanns kvar några av de små långnosade spanielhundarna. För att råda bot på detta, satte han upp ett penningpris på 25 pund att årligen under fem år utdelas vid Crufts (som redan då var en stor och mycket ansedd utställning) till bästa hund eller tik av den typ, som fanns på Charles II:s tid.

I utställningskatalogen angavs att hundarna skulle se ut som på "Charles II:s tid, med lång nos, flat på skallen utan antydan till välvning och med "the spot" (skönhetsfläcken) mitt på skallen." Priset skulle tilldelas den som mest liknade denna beskrivning. Tyvärr avled Mr Eldridge i Amerika ungefär vid samma tid som hans priser upphörde att utdelas och han fick aldrig se resultatet av sin generositet.

1928 bildades en specialklubb för rasen och namnet The Cavalier King Charles Club valdes, eftersom man ville betona samhörigheten med king charles spaniel. Arbetet med att rekonstruera rasen vidtog, och återigen finns det olika versioner om hur detta gick till. Vissa källor uppger att man bara använde de långnästa valpar som föddes i kortnoskullarna, medan andra hävdar att man korsade in diverse olika raser, främst mindre hundar av spanielras.

Den senare versionen stöds dels av att vi vet att man på 50-talet registrerade några kullar där det korsats med cocker spaniel, samt att Mrs Amice Pitt (rasens "gudmor") i ett brev angivit att föräldrarna till Ann's Son (standardens modell, se bilden nedan) var en king charles-tik och en papillonhane. (förmodligen var det dock en phalene, inte en papillon)

Klubbens första möte hölls andra dagen av Crufts-utställningen 1928, och då fastställdes en standard för rasen, som är praktiskt taget densamma som idag. Medlemmarna hade med sig reproduktioner av gamla tavlor, och som levande modell satte man upp en hund på bordet - Ann's Son.

När man formulerade standarden var man mycket noga med att betona att cavalieren ska vara en naturlig hund, vilket är en av förklaringarna till standardens förbud mot att klippa eller trimma pälsen. Cavalieren, som nästan dött ut på grund av en modenyck, skulle för all framtid skyddas från att förändras i takt med modet för dagen. Det är värt att tänka på idag, då huvudtypen kraftigt har förändrats på några år.

Uppfödarpionjärerna (bland dem Mrs Amice Pitt, kennel Ttiweh), hade det motigt i början. Det var svårt att sälja valpar man inte själv ville behålla för avel, en "långnäst King Charles" ville ju ingen ha! På utställningarna tävlade hundarna i samma klasser som King Charles spaniels ända fram till 1945, då Engelska Kennelklubben erkände Cavalier King Charles Spaniel som egen ras.

Rasens första champion kom att bli Daywell Roger, en hund född 1945 och som typmässigt är värd att sträva efter än idag.

Med tiden blev rasen alltmer populär, både i och utanför Storbritannien. 1961 registrerades de första cavaliererna i Sverige, och sedan länge är de en av de numerärt största dvärghundraserna här, som i så många andra länder.

"De fina, behagliga små hundar, som kallas 'Spaniel Gentle' eller 'Comforter', äro ett slags lek-saker åt förnäma damer som tycka om att fördriva sina lediga stunder med dem. Dessa små hundar orsaka desto mera nöje ju mindre de äro, såsom tjenligare lekkamrater för tillgjorda damer att bära omkring vid barmen."

Citat ur "Handbok för hundvänner" C.R Sundström 1889. Citatet tillskrivet "Cajus".

Ursprungsland/hemland

Storbritannien

Användningsområde

Sällskaps- och dvärghund

FCI-klassifikation

Grupp 9, sektion 7

KOMMENTAR

Tidigare fanns i standarden en inledning kallad "Ursprung och bakgrund". Den texten känns viktig att ha med för att sätta standarden i rätt perspektiv.

Ursprung och bakgrund

Bakgrund/ändamål: Cavalier king charles spaniel är mycket nära besläktad med king charles spaniel. Hundar av spanieltyp har funnits i Europa sedan forntiden. Ofta kan man se en förbluffande "modern" typ av spaniel på målningar av mycket gammalt datum och redan från 1200-talet finns det avbildningar av dvärgspaniel. Någon distinkt skillnad mellan dvärgspaniel och jaktspaniel kan man emellertid inte skönja förrän i mitten av 1830-talet. Det var då engelsmännen började korsa in ostasiatiska småhundar i king charles spaniel. Först år 1945 erkändes cavalier king charles spaniel som enskild ras av engelska kennelklubben.

Rasen är numera spridd över stora delar av världen och den är en mycket uppskattad sällskaps- och utställningshund.

För att rätt förstå standarden och dess skrivning, är det viktigt att komma ihåg det nära släktskapet med king charles spaniel.

När standarden skrevs år 1928 hade man som utgångspunkt dels en levande modell, Ann's son, dels de bilder av dvärgspaniels som fanns på gamla målningar. Delar av standarden måste anses vara skriven i relation till standarden för king charles spaniel, delvis som en jämförelse. För att rätt förstå standarden är det alltså nödvändigt att känna till detta, och att känna sig säker på de bärande skillnaderna raserna emellan.

Helhetsintryck

Cavalier king charles spaniel är en livlig, behagfull och välbalanserad hund med milt uttryck.

KOMMENTAR

Cavalieren ska vara en alltigenom lagom hund av spanieltyp, helt utan överdrifter. Den ska ha tydlig könsprägel, men även maskulina hanar ska vara söta. Stor vikt ska läggas vid typ och temperament.

Tik, född 1990

Hane, född 1986

Uppförande/karaktär

Rasen är käck och absolut orädd. Till temperamentet är den glad, vänlig och tillgiven, aldrig aggressiv och utan antydan till nervositet.

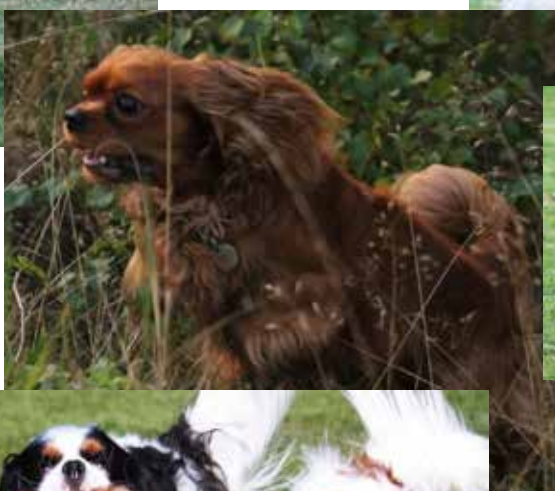
KOMMENTAR

En viss osäkerhet kan förlåtas när det gäller unga hundar i obekant miljö (utställning), men man ska aldrig acceptera rädsla eller aggressivitet - det är helt främmande för rasen. Ett felaktigt temperament är lika graverande som till exempel en för rasen helt felaktig färg.

Cavalieren ska vara glad, vänlig, positiv och avspänd. Förväxla inte glad med överdrivet uppstressade och lite "stirriga" hundar!

Aggressivitet är helt felaktigt, vare sig den riktas mot andra hundar eller mot människor.

Vi vill att domarna är noga med detta, och inte ger de högsta priserna till hundar som är blyga, nervösa, stressade eller visar andra tecken på otypiskt temperament.

Huvud

Eftersom inte standarden talar om huvudet som helhet, vill vi här inleda med en sammanfattande beskrivning. Generellt ska huvudet vara format med mjuka linjer. Cavalieren ska ha ett öppet och generöst ansikte med ett mildt och vänligt uttryck. Pannan ska vara utfylld, men inte alls så rundad som hos king charles spaniel,. Huvudet ska ha god bredd för att ge plats åt korrekt ögonplacering. Stopet ska vara lagom markerat, absolut inte så grunt som man kan förledas att tro av standardens formulering, men heller inte så djupt och tydligt markerat som hos king charles spaniel. Nospartiet ska vara väl utfyllt och läpplinjen mjuk och fin. Varje tendens till ett hårt och "sniket" uttryck är fel, liksom köttfärgade nosar, opigmenterade fläckar på nospegeln samt små ihopknippta näsborrar. Huvudet får aldrig förefalla grovt, köttigt eller klumpigt.

En tendens som blivit tydlig de senare åren, är en typglidning mot runda skallar, lågt ansatta öron och/eller korta, uppsvängda nospartier, tillsammans med hårt markerade stop. Detta finns idag världen över och ses av några som "modernt", men har INTE stöd i gällande rasstandard och är absolut inte önskvärt.

HUVUD

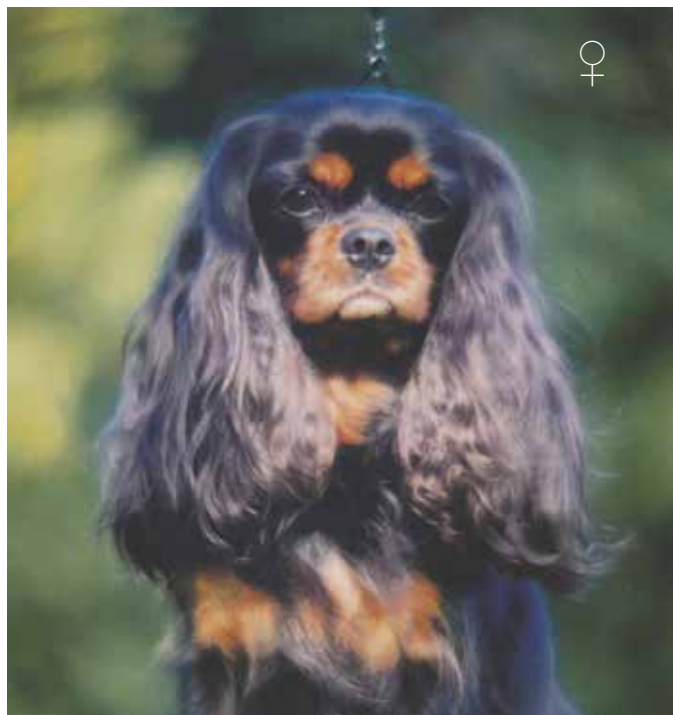
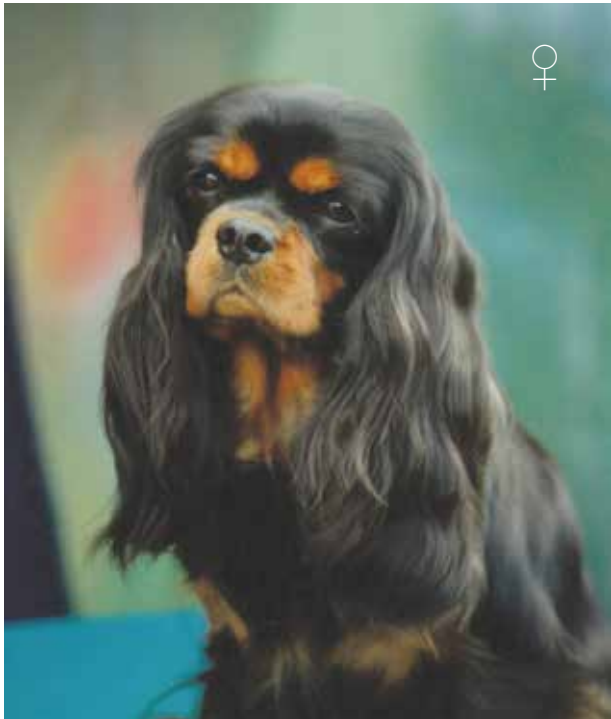
Skallparti

Skalle

Hjässan skall vara nästan flat mellan öronen.

KOMMENTAR

Det är viktigt att poängtera att flatheten i skallen uppkommer när hunden lystrar och är uppmärksam. En avspänd (eller inställsam) cavalier sänker ofta sina öron, vilket kan ge illusionen av en rundad skalle. En alltför flat skalle med mycket högt ansatta öron tappar all mjukhet när hunden lystrar.

Samma tik på bilderna. Här syns tydligt hur skallen ser rundare ut på den vänstra bilden, där hon är avspänd och sänker öronen. På den högra bilden lystrar hon, är uppmärksam, höjer öronen och skallen ser flatare ut. Notera standardens text: "skallen skall vara **nästan** flat mellan öronen".

Stop

Stopet skall vara grunt.

KOMMENTAR

Jämfört med en king charles spaniel är stopet på en cavalier grunt, men knappast jämfört med många andra raser med liknande standardformulering! Här måste man tänka på jämförelsen med "kusinrasen". Stopet ska vara markerat, men det ska vara en mjuk övergång, det får inte vara djupt, och pannan ska vara väl utfylld, men inte ha samma rundning i profil som den har hos king charles spaniel.

Ansikte

Nostryffel

Näsborrarna skall vara väl utvecklade och pigmentet svart – inga köttfärgade tecken.

KOMMENTAR

Hundar med liten nostryfflar förekommer. Detta kan medföra ihopknipta näsborrar - vilket är osunt.

Det är dessutom inte särskilt klädsamt och påverkar uttrycket negativt. Cavalieren ska ha en stor, rejäl "spanielnäsa" med öppna näsborrar.

Nosparti

Nospartiets längd från pannavsatsen till nospetsen skall vara ungefär 4 cm. Nosen skall smalna av jämnt mot nostryffeln.

Ansiktet skall vara väl utfyllt under ögonen. Snipighet är inte önskvärd.

KOMMENTAR

Det är viktigt att nospartiets längd och bredd är i balans med huvudet i övrigt, antal centimeter är sekundärt, men ett för långt eller kort nosparti gör att huvudet tappar balans och blir otypiskt.

Läppar

Läpparna skall vara väl utvecklade men inte hängande.

KOMMENTAR

Läpplinjen ska vara mjuk och fin, inga hängande läppar eller öppna mungipor. Läpparna ska vara välpigmenterade. Hakan ska vara väl markerad.

Käkar/Tänder: Käkarna skall vara starka med perfekt regelbundet och komplett saxbett.

KOMMENTAR

I en tidigare standardskrivning stod "saxbett föredrages", vilket med tanke på rasens ursprung var bättre. När uppfödarna försökte tillmötesgå det nya kravet på perfekta saxbett gick utvecklingen snabbt åt fel håll, och de alltför långa och snipiga nosarna gav hundarna ett felaktigt uttryck.

Tångbett kan accepteras, underbett bör motarbetas - men ett lätt underbett (även kallat omvänt saxbett) i ett för övrigt korrekt huvud med det rätta milda uttrycket, behöver inte bestraffas. Svaga, grunda underkäkar förekommer och ska uppmärksammas.

Ett växande problem är alltför små tänder, samt dålig tandstatus i tidig ålder. Påtala gärna när du ser detta!

Ögon

Ögonen skall vara stora, mörka och runda utan att vara framträdande. De skall sitta långt isär.

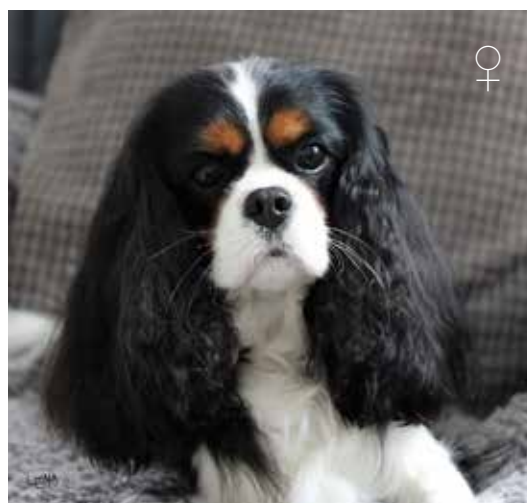
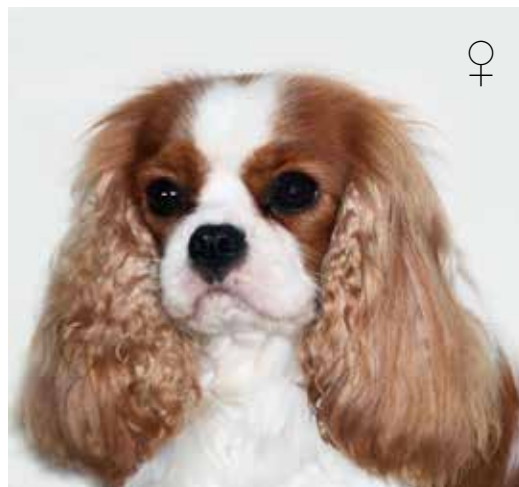
KOMMENTAR

"Framträdande" ska i sammanhanget förstås som "utstående", prominenta. Utstående ögon är helt fel, ger fel uttryck och är osunt. Däremot ska ögonen vara framträdande på så sätt att de ska vara det blicken dras till. Mycket av cavalierens själ ligger i den milda, vänliga blicken ur de stora, mörka, runda ögonen.

För att understryka ögonens form och storlek, är det viktigt att eyelineren är välpigmenterad. Ögonen ska sitta långt isär och blicken ska vara framåtriktad.

Små, snedställda, trekantiga eller mandelformade, ljusa eller utstående ögon är fel och ska inte premieras. Ögonvitan ska helst inte vara synlig.

Felaktigt ser och hör vi ibland kommentaren från domare att "ögonen är för stora". Ögonen kan enligt standarden inte vara för stora, för mörka, eller för runda! Alltför få cavalierer har idag tillräckligt stora, runda ögon. Däremot ska självklart krav ställas på att det är sunda ögon. Ur allmänna anvisningar i SRD: "Alla hundar ska ha sunda, klara ögon utan tecken på irritation". Påtala därför om du ser rinnande eller på annat sätt irriterade ögon.

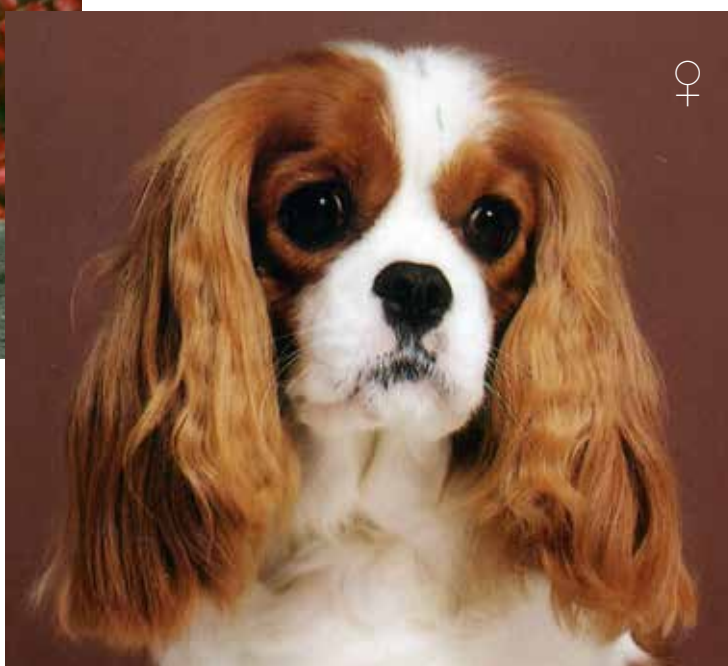

Öron

Öronen skall vara högt ansatta. De skall vara långa och rikligt hårbeklädda.

KOMMENTAR

Inte bara behänget ska vara långt, utan hela öronlädret. Korta, tjocka öronläder får aldrig samma behäng som ett korrekt öra, och då kommer det heller inte att ge den mjuka, fina inramningen till ansiktet. Högt ansatta öron med rikligt, silkeslent behäng, som när hunden lystrar "slår ut" en aning framåt och därigenom inrammar ansiktet, fullbordar bilden av det perfekta cavalierhuvudet.

Huvuden

Ett korrekt huvud är mycket viktigt på en cavalier, en stor del av rastypen finns där. Mycket små avvikelser från det önskvärda kan kraftigt påverka helheten, något som här illustreras av huvudbilder som med datorns hjälp förändrats något från originalet. Något som är svårt att illustrera är hur viktigt det är att ögonen är rätt placerade i ansiktet.

Utmärkt, välbalanserat huvud. Välplacerade mörka ögon, väl utfyllt nosparti. Välansatta och välburna öron, som kunde ha något mer behäng.

Här har skallen gjorts grövre, vilket kraftigt försämrar balansen i huvudet. Tidvis har vi sett mycket vinstrika cavalierer med denna typ av huvud, både här och i Storbritannien.

Grov skalle med kraftigt markerad panna och alltför hängande läppar.

Här är skallen i sig bra, men de alltför hängande läpparna gör huvudet oädelt.

Ett alltför kort och dessutom en aning "uppnäst" nosparti förändrar huvudets hela karaktär...

... och med ett lätt rundat skallparti och något lågt ansatta öron börjar vi närma oss king charles spaniel.

När förra kompendiet skrevs för 11 år sedan var huvuden som de ovan ganska ovanliga avvikelser. Idag ser vi många, och ofta mer överdrivna än dessa.

Ett för långt nosparti skapar obalans och ger ett felaktigt uttryck.

... gör vi dessutom nospartiet smalt och dåligt utfyllt under ögonen, har vi kommit långt ifrån det önskade huvudet!

Ett i övrigt bra huvud, som får ett felaktigt uttryck på grund av för små, felaktigt formade ögon.

Ett nospigment som inte är alltför ovanligt! Dock är hundens eyeliner välpigmenterade, vilket förbättrar helheten.

Hals

Halsen skall vara måttligt lång och något välvd.

Kropp

Rygg

Ryggen skall vara plan.

Ländparti

Ländpartiet skall vara kort.

Bröstkorg

Bringan skall vara måttligt bred och bröstkorgen skall ha väl välvda revben.

KOMMENTAR

Cavalieren ska vara lätt rektangulär, absolut inte kvadratisk. En viss längd krävs för att bibehålla elegansen och spanielprägnen. Var noga med korrekta proportioner, höjd/längd ska vara 9:10.

Vi ser en tendens mot alltför lågställda hundar. Benlängden ska vara ungefär halva mankhöjden.

Bröstkorgens och de sista revbenens längd är av stor betydelse för att ländpartiet ska vara utfyllt och starkt. En uppdragen buklinje är absolut inte önskvärt. Det förekommer mycket korta bröstben på en del individer, detta ska uppmärksammas då det hänger ihop med ovanstående.

Korset ska vara brett, måttligt långt och förhållandevis plant. Branta kors är vanligt förekommande.

Svans

Svansen skall vara väl ansatt och svanslängden skall harmoniera med kroppen. Den skall bäras glatt, men inte särskilt mycket ovanför rygglinjen. Enligt hemlandets standard är svanskupering tillåten. Om svansen kuperas skall högst 1/3 tas bort.

SVANSKUPERING ÄR FÖRBJUDEN I SVERIGE

KOMMENTAR

Svansen ska vara en direkt förlängning av ryggen, och helst bäras så under rörelse, glatt viftande från sida till sida.

En korrekt ansatt men något högt buren svans ska inte bestraffas hårdare än en svans som är lågt ansatt till följd av ett långt och brant kors.

En "död" och livlös svans i rörelse är inte önskvärt, och en svans buren mellan hasorna är direkt felaktigt.

Extremiteter

Framställ Helhet

Frambenen skall vara raka med måttlig benstomme.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara väl tillbakalagda.

Framtassar

Framtassarna skall vara kompakta med tjocka trampdynor. De skall vara rikligt behårade.

Bakställ

Bakbenen skall ha måttlig benstomme.

Knäled

Knälederna skall vara välvinklade

Has

Hasorna skall vara utan tendens till kohasighet eller överdriven vinkling (s k sickle hocks).

Baktassar

Baktassar, se framtassar.

KOMMENTAR

Det är viktigt att påpeka att cavalieren ska ha en måttlig benstomme. Låret ska vara brett och välmusklat. Hasorna ska vara korta och stabila. Dåligt tillbakalagda skuldror och instabila framställ är tyvärr tämligen vanligt. Något som blivit allt vanligare är mycket branta kors, som naturligtvis medför ineffektiva bakbensrörelser. Vi vill att domarna uppmärksammar detta mer.

Tassarna ska vara rikligt behårade, de får absolut inte vara klippa som på en cocker. Domare bör uppmärksammas på att en framtass med långa behäng kan ge en illusion av svaga mellanhänder och/eller platta, långa tassar.

Rörelser

Rörelserna skall vara fria och eleganta med bra påskjut bak. Fram- och bakbensrörelserna skall vara parallella sedda såväl framifrån som bakifrån.

KOMMENTAR

"The Cavalier is shown free standing on a loose lead and should not be penalized for fidgeting. It is against their nature to be wooden. They should be moved on a loose lead to show off the gaiety of their temperament" ur engelska cavalierklubbens standardkommentar.

Cavalierens rörelser kommer bäst fram när den rör sig naturligt i ett moderat tempo, helst på löst koppel så att den visar sin naturliga balans. Det ska absolut inte uppmuntras att handlern springer med en cavalier.

Rörelserna ska spegla rasens temperament! Det typiska rörelseschemat är lätt "svassande" med glatt viftande svans, livlig utan att på minsta sätt verka stressad. Korta trippande steg är inte önskvärt, inte heller alltför snabba, överilade rörelser.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen skall vara lång och silkeslen utan lockighet. Lätt vågig päls är tillåten. Rikligt med behäng skall finnas. Pälsen skall aldrig trimmas.

KOMMENTAR

Standardens text om att pälsen aldrig ska trimmas finns där av en anledning.

En cavalier ska inte ha så mycket päls och av en sådan kvalitet att den behöver klippas eller trimmas. Kroppspälsen ska vara av moderat längd och riklighet, medan fanorna på benen, svansen, öronen samt bröstkråset ska vara rikliga.

Pälsen ska ha silkesmjuka och glänsande täckhår, med mjuk måttlig underull. Många av dagens utställare ansar pälsen något, detta är inte önskvärt men kan inte betraktas som något stort "brott" så länge som det inte ändrar hundens helhet.

Färg

De enda tillåtna färgerna är:

KOMMENTAR

Varje annan färg eller färgkombination än de i standarden föreskrivna är absolut fel!

Black and tan

Korpsvart med rödbruna tecken över ögonen, på kinderna, öronens insidor, på bringan, benen och under svansen. Den rödbruna färgen skall vara klar. Vita tecken är inte önskvärda.

Tan-tecknen ska vara tydliga och välmarkerade, inte ljusa, sotiga eller alltför utbredda. De ska inte flyta ihop ovanför ögonen, och heller inte breda ut sig så att de bildar "glasögon" runt ögonen.

Vita tecken är inte önskvärt, men några vita hårstrån i bröstet ger inte anledning till prissänkning. Ganska vanligt är en vit "vällingfläck" på hakan, något som inte bör bestraffas.

Ruby

Enfärgat djupt röd. Vita tecken är inte önskvärda.

Notera att man önskar en djup färg. Många rubyfärgade cavalierer skiftar färg kraftigt i samband med fällning. Vita tecken - se black and tan.

Blenheim

Varmt kastanjefärgade tecken i väl uppbrutna fläckar på pärlvit botten. Tecknen skall vara jämnt fördelade på huvudet och lämna plats mellan öronen för den mycket uppskattade rombformade fläcken (s k spot), som är speciellt karakteristisk för denna färgvariant.

Notera standardens "varmt kastanjefärgade"! Det ska vara en varm och djup färg, absolut inte åt det blekgula, aprikosa eller beige.

En alltför mörk färg som tenderar att tappa lyster och vara brun, är heller inte korrekt.

Notera också "väl uppbrutna fläckar" - helmantlad teckning är inte korrekt. Den karaktäristiska "spoten" är idag tyvärr sällsynt.

Båda öronen ska vara röda och det ska finnas rött runt båda ögonen.

Trefärgad

Svart och vitt jämnt fördelat och uppbrutet, med rödbruna tecken över ögonen, på kinderna, öronens insidor, på bringan, benen och under svansen.

Kommentar

Trefärgad (tricolor): även dessa ska ha en väl uppbruten teckning på kroppen däremot finns inget krav på att de trefärgade ska ha en bläs! En bläs är ofta klädsamt, men en alltför bred bläs omöjliggör korrekta tantecken ovanför ögonen. Detta ger dessutom ett felaktigt uttryck.

Precis som hos black and tan ska tantecknen vara väl avgränsade. Båda öronen ska vara svarta, och det ska finnas svart runt båda ögonen.

Notera skillnaden i hur "vitt" beskrivs på blenheim respektive tricolor. Blenheim ska vara "pärlvit", tricolor ska vara vit. Skillnaden ligger i lyster i pälsen, en pärlvit färg är inte kritvit.

Notera att standarden tydligt anger att blenheim och tricolor ska vara väl uppbrutna i teckningen. Det händer ofta att mycket tungt tecknade hundar blir högt meriterade, medan domarna har en tendens att dra ner priset ordentligt på black and tan och ruby som har vitt i bröstet eller på tassarna. Det ena felet ska INTE bestraffas hårdare än det andra, och vi ber domarna vara konsekventa med detta.

Det är ytterst viktigt att domarna inser att förmåga att se typ är av utomordentlig vikt, då ögat lätt kan luras av olika färger och bedrägliga och ofördelaktiga teckningar.

Det är absolut inte önskvärt med någon annan färg eller kombination av färger.

Exempel är lever, lever/tan, tricolor med lever istället för svart, helsvart, svart och vit. I Europa är detta YTTERRST ovanligt, i USA förekommer det mer frekvent, möjligen avlas det för att renodla de "udda" färgerna. Standarden ger inte stöd för diskvalificering, men sådana avvikelser skall medföra kraftig prisnedsättning.

Målning av Siëgwald Johannes Dahl 1853. Leverfärg har aldrig varit en godkänd färg på cavalier king charles spaniel.

Storlek /vikt

Vikt

Vikten skall vara mellan 5,5 och 8 kg. Mest önskvärt är en liten välbalanserad hund, som håller sig väl inom dessa viktgränser.

KOMMENTAR

Vikten ska vara i proportion med höjden. En välbalanserad hund omkring 32-33 cm är önskvärt, tiken ska vara något mindre.

Glöm aldrig nyckelordet lagom - cavalieren ska inte vara överdriven på något sätt. För tunna, spinkiga hundar ska bestraffas lika mycket som för grova.

En liten, alltför grov och oädel hund motsvarar sämre standardens ideal än en något stor hund som har korrekta proportioner och passande benstomme.

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

KOMMENTAR

Cavalieren är en numerärt ganska stor ras. Det finns all anledning att ställa krav på både sund anatomi, korrekta rasdetaljer och rastypiskt temperament för att dela ut de högsta kvalitetspriserna.

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Då vi inte har någon kommentar till den här delen av standarden, väljer vi att använda utrymmet till en bild på en välteknad cavalierhane, välbalanserad med glatt viftande svans.

SRD (särskilda rasspecifika domaransvisningar):

Cavalieren finns omnämnd i SRD (2014) med följande text:

"I rasen förekommer riskområden (p.1-3) som är relaterade till tendens till brakycefali:

1. Andning: Andningsproblem med "snorkningar".
2. Huvud: Alltför kort nosparti och mycket kort rundad skalle.
3. Ögon: Utstående/prominenta ögon i grunda ögonhålor och otillräckligt strama ögonkanter. Ymnigt tårflöde och hudveck med tecken på irritation. *"Ögonen ska vara stora, mörka och runda utan att vara framträdande."*
4. Rörelser: Ett avvikande rörelsemönster med frenetiskt kliande och/eller tecken på omotiverad smärta när hunden går i koppel kan varsla om allvarlig neurologisk störning, syringomyeli.

Leta efter hundar med sund andning, hud- och ögonstatus och rörelser. Standardens ordalydelse varnar tydligt för utveckling mot brakycefalitendens: *"Hjässan skall vara nästan flat mellan öronen. Stopet skall vara grunt."*

Kommentarer:

- 1) Vi vill kommentera att cavalierens "snorkningar" inte handlar om permanenta andningssvårigheter. Anledningen till det ljud som uppstår är en något mjuk/slapp bakre gom, som när hunden är uppstressad, ivrig eller drar i kopplet orsakar ett "snorkande" ljud. Detta är lätt avhjälpt genom kommando ("sluta med det där!") eller annan distraktion och orsakar inte problem med syresättning eller liknande.

Ur SRD, appendix 2: "

1. Obetydliga/temporära tecken till besvärad andning som inte framkallar svårigheter skall noteras men inte nödvändigtvis inverka på kvalitetsprissättningen. Sådana tecken bör dock vägas in vid konkurrensbedömningen.

2. Lättare besvärad andningsförmåga/ lättare andningsbesvär liksom sådana anatomiska förhållanden som kan påverka andningsförmågan skall påverka kvalitetsprissättningen (knipta näsborrar, alltför kort nosparti, alltför litet huvud och/eller överdrivet korta kroppsproportioner, underutvecklad bröstorg osv"

Klubben anser att skrivningen i SRD ger tillräcklig vägledning.

- 2) Korta skallar förekommer, men också "normallånga" skallar som är alltför rundade och som har ett alltför kort nosparti. Detta är fel enligt standarden och skall bedömas därefter.
- 3) Vi påstår att grunda ögonhålor är sällsynt, liksom lösa ögonkanter. Rinnande ögon är dock ganska vanligt. Ur allmänna anvisningar i SRD: "Alla hundar ska ha sunda, klara ögon utan tecken på irritation". **Klubben anser att den formuleringen i SRD ger tillräcklig vägledning.**
- 4) Syringomyeli är synnerligen allvarligt, men ska inte diagnosticeras av utställningsdomare.

Tyvärr har det funnits en sådan tendens, sedan en uppfattning spridits om att de runda "moderna" skallarna innebär att hunden riskerar att ha syringomyeli. Ingen entydig forskning visar på detta, och det har funnits cavalierer med huvuden som mest liknat en cocker, som haft syringomyeli.

Utställningsdomarens uppgift är inte att påstå att en hund har eller inte har syringomyeli, utan att beskriva det som syns i ringen. Om hunden har ett avvikande rörelseschema, skriv det i kritiken.

ETT av de sätt som syringomyeli kan yttra sig på, är en ensidig, spastisk rörelse med ena bakbenet, som liknats vid att det ser ut som om hunden kliar sig – vilket den inte gör, den "krafas i luften" i riktning mot örat/bakhuvudet.

Kom dock ihåg att även en cavalier kan ha insektsbett eller annan "tillåten" klåda!

Vi ser sällan utställningshundar med yttre symptom på syringomyeli idag, vilket tyvärr på inget vis innebär att störningen inte längre finns.

